

Vols conjuguar-te amb mi?

Un relat de: [Nurai](#)

Busco a algú capaç de conjuguar-se amb mi. D'entrada, sense pensar-hi massa, sembla fàcil (com la majoria de les vegades que actuem sense pensar). Però, atenció! És tot un repte i, de fet, ningú ho ha aconseguit fins ara. Això us pot semblar un reclam certament comercial; doncs, vés que et dic, potser ho és.

Avui m'he descobert demanant al meu Déu (o a la meva Deessa, millor dit) que m'otorgui la possibilitat de conjuguar-me amb algú, si pot ser en futur, siusplau. Fa tant de temps que no recordo a algú amb qui hagi pogut conjuguar-me en futur que m'encantaria recuperar aquesta sensació, si és que mai l'he tinguda, és clar.

La veritat és que n'estic ben tipa del condicional que constantment em passeja pels nassos la incertesa, que em fa sospesar tots els dubtes que representa voler apropar-se a l'equilibri i la justícia. No m'agrada el condicional que em fa memòria de les pors i que m'evita possibles fracassos que mai tindrè el gust de tastar.

I ara mateix el present se'm fa feixuc. Cada dia em llevo pensant que el gaudiré, que sabré trobar tots els moments de felicitat que hi ha durant el dia, que seré una fervent defensora de l'ara i aquí però, darrerament, no m'acaba de convèncer; potser és el cansament que provoca el camí més o menys feixuc (en funció de les sabates amb les quals hem nascut se'ns fa més o menys dur, tot plegat).

Tampoc vull caure en el ball frenètic del pretèrit. El vull notar cada cop més difuminat però no pas tant com per entrebancar-me massa vegades amb la mateixa roca. El vull sentir com si fos una olor dolça, un gust com de pernil del bo i un tacte agradable d'aquells que, en algun moment, m'han fet embogir.

Però, llavors, penso en el moment tan desitjat que trobaré o toparé amb algú que, sense quasi adonar-me'n, conjuguarà la primera persona del plural del futur, encara que sigui el futur simple.

Segurament la meua cara expressarà una certa incredulitat, causada per la manca de costum. Els meus ulls sabran treure aquella mirada "pícara", un xic seductora, que tant sovint juga a fer-me favors sense consultar-me'ls abans. Les meves mans tindran un moviment relaxat, encara que duri poc. I les meves cames sentiran el terra ben ferm com si es tractés de les arrels d'una alzina centenària. Els meus braços sortiran a la cacera d'una abraçada de panxes. La meua veu possiblement emmudirà uns segons.

La meua filla parará de jugar i em mirarà fixament els ulls, tranquil.litzant-me, com si ella fos la més adulta de les dues i tot abaixant el cap s'asseurà com si es tractés d'un iogui i, per primer cop realment, em cridarà pel meu nom.

Nurai